

## Pici, piros r betű

Jön a tizedik évforduló, kellene valami arculatféle.

Tamás már az ügynökségen elkezdi utánaolvasni, romagyilkosság, ez rémlett neki, de hogy romák gyilkoltak, vagy romákat gyilkoltak, na, ezt nem tudta volna pontosan megmondani.

*„A tűzoltók annak ellenére, hogy egy benzines kannát és parafadugós üvegdarabokat találtak a ház közelében, elektromos zárlat miatti tűzről beszéltek, a rendőrség pedig nem vette figyelembe a tanúk elmondását, hogy lövéseket hallottak.”*

T-a-t-á-r-s-z-e-n-t-g-y-ö-r-g-y. Bepötyögi a keresőbe. Mi van? Hogy Kecskemét fölött? Útvonalterv, 59 kilométer tőle, ahol most ül. Rohadtul azt hitte, hogy valahol észak-keleten van, valami borsodi sötét történet. De hát ez nagyon közel. Az ország közepén.

*„A kinkeserivel megtermelt adóforintjainkból a cigányság demográfiai robbanását finanszírozzák, miközben a magyarság lélekszáma kritikusan fogy.”*

Tamás pár éve vállal ilyen non-profit fusimelót is. Persze néha marha nehéz, nemcsak a téma miatt, hanem mert már a melóban is kifolyik a szeme a pixeltologatásban, húszmillió mutáció valami szar epres üdítőnek, miközben ő az Iparra járt és festőnek készült. Szóval valamit csinálnia kell, aminek van értelme, még ha nagyon fáradt is.

A múltkor egy szeretetszolgálatnak tördelt be egy brosúrát ingyen. Már a nyomdában volt az anyag, amikor visszahívták, mégse kellene úgy mutatni azokat a gyerekeket a nyári táborban, mert, hát tudják, hát, na, értik, mit mondok, az emberek erre nem adnak adományt. Nem én nem adok, de az

emberek ilyenek. És ezeknek a gyerekeknek is jobb, ha nem pont őket mutatjuk, hanem olyanokat, akik, tudják, magyarnak néznek ki. Mert különben ezek a gyerekek nem kapnak pénzt.

*„A törvénnyel nem került összeütközésbe, nem járt kocsmába sem, még csak nem is szemtelenkedett senkivel. (...)*

*Róbert csakugyan nem járt a cigány kocsmába, korábbi törzshelyére, ugyanis kiiltották, miután – szemtanúik elmondása szerint – negyedmagával megtámadta a tulajdonost, s betörte a vendéglő ablakát.”*

Elkezdni nézni a képeket, vonuló cigányok, szív alakú sírkő, bírósági tárgyalás. Valaki mögé áll, hirtelen bezárja a böngészőt. Az ügyfél visszadobta, az eper nem elég vidám. Tamás hümmög, majd amikor ellép mögüle a projektmenedzser, újra a képek között találja magát.

Rálel a házra. Egy sárga torzó a telep szélén. A tető hiányzik, a gerendák az égnek merednek. Olyan, mint egy hátára fektetett halott állat. Egy kibelezett állat. Egy legyilkolt állat. Ezt máshogy nem lehet mondani.

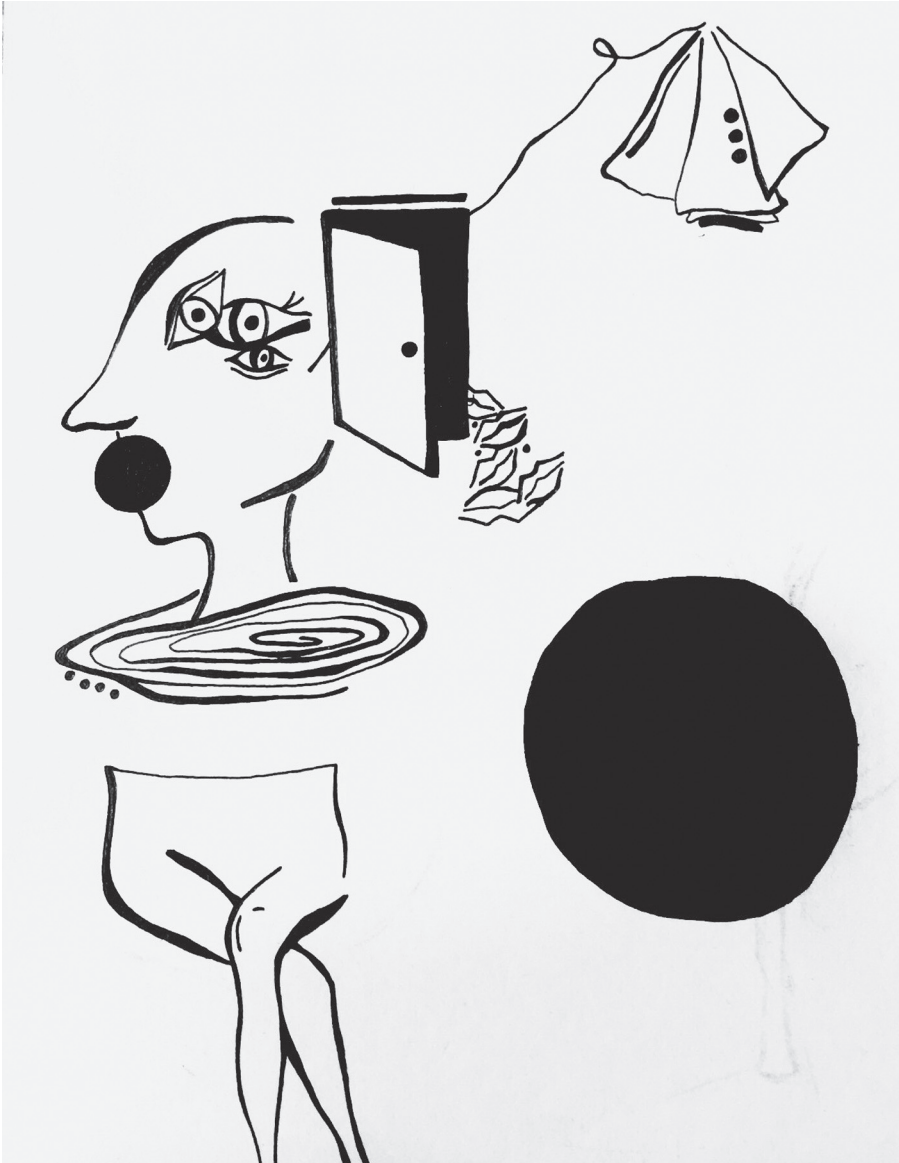
Egy videón látott mindent, az összeégett fürdőszobát, a megolvadt borotvákat, a törmelékes farmernadrágot és a cipőket. A pici cipőt. A bentégett életeket.

Ez a ház megfogja. Beleég. Lehet, hogy az arcukat nagyot fog szólni, akár még valamilyen nemzetközi díjat is nyerhet, azokat ilyen projektekkal lehet. Persze nem ezért csinálja, hanem mert fontos az ügy, és az ügynek is jó, ha nemzetközi figyelem irányul rá. Otthagya az epreket, hazarohan, és beül a kocsiba.

*„A gyilkosság borzalmasan megrázott minket, ráadásul azt sem volt könnyű feldolgoznunk, hogy éveken át a médiafigyelem középpontjába kerültünk. Ahogy teltek a hónapok, évek, úgy vált egyre fájóbbá, hogy újra és újra feltépik a sebeket. És úgy lett egyre nehezebb átélni: Tatárszentgyörgy neve összeforrt a tragédiával, ezért nehéz volt előretekintnie azoknak, akiknek ez az otthonuk, akik itt akarták folytatni az életüket.”*

Tamás tesz egy kört a romatelepen, mindenki megbámulja. A telep szélén kiszáll, fényképezőgép a nyakában. Rosszallóan nézik. Jön megint valami újságíró, hogy hírt csináljon ebből. Miért nem lehet őket békén hagyni. Tamás keresi a házat. A ház már nincs. A ház már eltűnt. Nem áll ott mementó-

ként, amit Budapestről olyan szívszorulva lehetne nézni. Tamás a ház helyén ténfereg. Zakatol benne a sok szó, hang, kép, amit magára zúdított az elmúlt órákban. A gusztustalan mondatok, a folyamatos relativizálás. Amikor innen eltűnt egy család. Havas a föld. Elered az orra vére. Hazahajt. Az egész arcu-  
latra végül nem küld be mást, mint hófehér alapon egy pici, piros r betűt.



© Weyer Lili